

Morten Lange: Den væsentlige ændring, der er sket med dette lovforslag, siden vi så det her ved første behandling, er, at undervisningsministeren har gjort alvor af at sætte nogle penge på loven, og det er jo godt. Det er naturligvis sket på et meget svagt grundlag, har vi forstået på, hvad der har været nævnt her, og det er ganske klart, at man fra socialistisk folkepartis side ikke har kunnet have nogen som helst mulighed for at bedømme, om ministerens skøn var rimeligt eller skønt, eller hvad nu sådan et skøn kan være. Hvis jeg endelig skal sige noget om fordelingen, skulle det blot være det, at det er et indtryk, jeg deler med ministeren, at den lidt kraftigere tildeling til lærlinge og skoleelever formodentlig er en rimelig ting, så så meget kan jeg altså sige til støtte for skønnet. Men på den anden side: 20 millioner er en del penge, og det havde jo nok været betryggende, om ministeren over for udvalget havde været i stand til at møde frem med lidt argumenter for sit skøn.

Jeg skal i øvrigt bemærke, at under lidt mere sædvanlige omstændigheder havde det været mig en kær pligt at fremsætte et forslag om, at de ekstra 20 millioner skulle bevilges som legater og ikke som lån. Det har jeg gjort nogle gange i dette ting, bl. a. fordi jeg mener, at det er den rigtige form. Jeg har ikke gjort det denne gang, ganske præcist fordi vi står over for en, håber jeg, umiddelbart forestående totalrevision af loven, og jeg syntes derfor, at det var rimeligt at udskyde mere principielle beslutninger, til forslag om denne revision endelig måtte foreligge.

Men jeg vil lægge til, at det bekymrer mig i stigende grad med den ganske betydelige studiegæld, som de studerende i disse år akkumulerer. For nok er det kun halvdelen af ungdommens uddannelsesfond, men dertil kommer jo ret store beløb som statsgaranterede lån, og jeg er ikke i tvivl om, at de samlede gældsposter, som vore studerende og vore unge under uddannelse i øjeblikket oparbejder, er alt for store.

Jeg håber, at vi meget snart får materiale til en tilbundsående revision, hvor vi kan få en ny principdebat, som jeg håber ender med en bedre løsning.

Jeg ville være meget glad, hvis ministeren over for folketinget ville benytte denne lejlighed til at sætte lidt terminer på. Vi har

jo prøvet at presse ministeren så hårdt, vi kunne i udvalget, for at sikre os, at et nyt lovforslag kunne foreligge ved næste folketingsårs begyndelse, og jeg forstår, at ministeren klemmer sig lidt ved det. Men lidt ekstra brug af ferien håber jeg vil være gavnligt, og jeg håber, det vil føre til det resultat, at vi kan få denne meget tiltrængte sag bragt frem på et meget tidligt tidspunkt i næste folketingsår.

Det er jo et i øjeblikket særdeles vitalt område, vi her behandler, og derfor er det en opgave, som er vital for alle, der har med den højere uddannelse og med uddannelse i det hele taget at gøre, at de er klar over, at det er et område, hvor der er mange der ikke kan forstå, hvor langsomt en række ting går. Det er meget muligt, at det er disse udmærkede menneskers skyld, at de ikke kan forstå det, men jeg synes nu, der er meget, der tyder på, at tingene også kan gå hurtigere, og jeg har den opfattelse og vil videregive det til ministeren, at betingelsen for, at vi får en harmonisk udvikling inden for det danske uddannelsessystem, er også, at ministerier og andre instanser vænner sig til, at når hånd de har lagt på ploven, så pløjer de.

Hanne Reintoft: Der har i den sidste tid været talt en hel del om betimeligheden af demonstrationer, selv om alle må indrømme, at alle har ret til at demonstrere; bare hævdes det især fra regeringsside og borgerlig side, at det skal foregå meget, meget pænt. Samtidig har vi også i den sidste tid set mange unge energisk prøve at gøre opmærksom på, at de bl. a. har store økonomiske vanskeligheder, når de skal uddanne sig. Under disse protester har der siddet et udvalg, der skulle revidere den gældende lov om hjælp til unge under uddannelse, og dette udvalg har tilsyneladende overhovedet ikke lagt mærke til protesterne, og at de unge har bedt om hjælp. Måske kan vi ikke undre os så meget over, at nogle unge mister troen på, at man er interesseret i at høre på deres protester, i hvert fald så længe de er pæne.

Ungdom under uddannelse kan jo meget let i vort samfund blive en særdeles udsat gruppe. I betænkningen har man været inde på, at netop studenterne er overladt til den del af boligmarkedet, hvor der er særdeles